

El primer adéu a Pere Tapias

El periodista Joaquim Vilarnau recorda la figura del músic

Pere Tapias | Juan Miguel Morales

Estic colpit per la mort de **Pere Tapias**. Malauradament no puc dir sorprès perquè des de fa unes setmanes era coneixedor del seu estat de salut. Ja fa molt de temps que ens coneixíem però darrerament havíem intensificat la relació. Els darrers mesos he estat a casa seva unes quantes vegades. Hem posat fil a l'agulla a un llibre que teníem previst des de fa un grapat d'anys i li he fet una gran entrevista per fascicles, la major part de la qual es podrà llegir a l'Enderrock de maig.

També hem estat treballant en els actes de celebració dels '50 anys de Pere Tapias'; uns actes que dissortadament ja no podran ser tal com els havíem previst. Fins a la darrera de les nostres trobades, **Pere Tapias** va estar engrescat amb el projecte, lúcid i animat en la seva conversa. Vam plantejar un disc d'homenatge, amb versions de les seves cançons i ell ens va suggerir els artistes que hi havien de sortir. El disc l'hem fet, el distribuïrem amb l'Enderrock de maig, però ell no haurà estat a temps de sentir-lo. També volíem fer un gran sopar-homenatge a Vilanova i ell s'havia brindat per confeccionar el menú. I l'Ajuntament de Vilanova i la Geltrú, l'altre *partenaire* de la celebració, estava treballant per concedir-li la medalla d'or de la ciutat.

No ens hem pres seriosament **Pere Tapias**. El dia que algú analitzi amb rigor les seves cançons hi descobrirà un personatge molt més complex i polièdric del que pot semblar *a priori*. **Pere Tapias** és molt més que "La moto", molt més que el *footing*, molt més que una gorra. Els protagonistes de les seves cançons són els antiherois, gent que pateix, que es crea unes expectatives que al final resulten frustrades. També hi trobem compromís i denúncia i, sobretot, molta tendresa.

El cantant amb qui **Pere Tapias** va compartir més escenaris va ser **Ovidi Montllor**. Un i altre van ser dels artistes que van donar gruix i diversitat al moviment ja des dels anys seixanta, quan el simple fet de cantar en català podia comportar prohibicions, multes i amenaces. Un i altre no han tingut mentre vivien el reconeixement merescut. Ens hauria de servir d'avís perquè hi ha molts altres artistes importants que mereixen aquesta gratitud.

Ha mort Joan Collell i Xirau però **Pere Tapias** i les seves cançons romandran vius per sempre.